

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Kvapka šťastia v rannej káve

Ljndeni

Kvapka šťastia v rannej káve

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Agnès Martin-Lugand
Kvapka šťastia v rannej káve – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

AGNÈS MARTIN-LUGAND

Kvapka šťastia v rannej káve

Ljndeni

*Venujem svojim slniečkam Guillaumovi,
Simonovi-Aderawovi a Rémimu-Tarikovi*

*Ukáže sa, že niektoré zdanlivo neúmyselné
činy (...) sú od základov motivované
a podmienené rozumovými dôvodmi,
ktoré unikajú vedomiu človeka.*

Sigmund Freud

*After We Meet,
I Have a Tribe*

~ 1 ~

Štyri roky. Štyri roky od chvíle, čo odišli. Štyri roky odvtedy, čo ma tu rodičia nechali samu. Štyri roky prešli odvtedy, čo som si v ten februárový deň sadla pod olivovník na lavičku z tepaného železa, ktorú mama tak milovala. Štyri roky ubehli, odkedy som si pred nimi vyliala smútok a zlosť. A odpustila som im. Dostala som do daru tie najúžasnejšie bytosti na svete. Ako by som im vôbec mohla niečo zazlievať?

Mojej nekonečnej láske k rodičom sa nikto nemôže čudovať. Mama mi ustavične opakovala, že som ich malý zázrak. Moji rodičia sa šialene ľúbili a dlho si vystačili celkom sami. Napriek tomu si priali, aby sa ich hniezdočko lásky rozrástlo. Život prináša prekvapenia. Dobré aj zlé. Problém s počatím dieťaťa ich nerozdelil, to ani náhodou, dokonca ich zblížil. Horovievali, že iba vďaka ich sile som nakoniec uzrela svetlo sveta. Napokon, čo tam po tom, ako došlo k tomu, že som tu už tridsaťdeväť rokov. Z dvojice sa

celkom prirodzene a s úplnou samozrejmosťou stala trojica. Ľúbili ma a rozmaznávali, snažili sa dobre ma vychovať, nešetrili chválou, no vedeli ma aj pokarhať. Dali mi všetko, aby som si v živote našla tú správnu cestu. Vždy som mala pocit, že vyrastám v šťastnom domove, kde mojich priateľov vítajú s otvorenou náručou. Vďaka rodičom a ich slobodnému duchu, ktorého vstúpili aj mne, som sa mohla hľadať a nachádzať, dovoliť si objavovať ženu, ktorou som sa chcela stať. A potom sa jedného dňa dozvedeli, že mamine nervové bunky, jednu za druhou, zožiera nejaké svinstvo. Netrvalo dlho a prestala spoznávať ľudí, nevedela ani, kto je. Pravdaže to predtým tajili, aby ma chránili. Boli to vynikajúci herci. Mama mala odjakživa hlavu v oblakoch a otec sa mal na pozore, vždy keď som k nim prišla. Netušila som, že sa nad nami sťahujú búrkové mračná. Žila som ďaleko, v Paríži, a keď som pricestovala do rodičovského domu na juhu, sústredili všetky sily na boj za zachovanie svojho tajomstva. Niekoľko by mohol namietať, že som nebola voči nim dosť pozorná, a možno by mal pravdu, ale aj keď som si niečo všimla, nič už nemohlo prerušiť pekelnú špirálu, do ktorej sa dostali. Pochopila som to pri čítaní ich listu na rozlúčku. V niekoľkých riadkoch, z ktorých dnes rovnako ako z nich zostal len dym, ma prosili o odpustenie za utrpenie, ktoré mi spôsobia. Obaja však vedeli, že keby z nich zostal nažive len jeden, iba by mi pridával na trápení. Prosili ma, aby som im odpustila, že ich vzájomná láska priviedla k takému sebeckému. Áno, ich láska bola ako veľká voda, pripravila ich o všetko, aj o jedinou dcéru.

– Hortenzia?

Začula som tichý hlas Kati, mojej najlepšej priateľky, a neubránila som sa úsmevu. Bola mi sestrou, ktorú som nikdy nemala. Spoznala som ju na prvej hodine tanca pred tridsiatimi piatimi rokmi. Obzrela som sa ponad plece, kráčala ku mne zababušená v hrubom vlnenom kabátiku. Kto tvrdí, že v Provensalsku je vždy krásne počasie? V ten deň akoby sa aj ono naladilo na môj smútok, všetko bolo sivé a ľadový mistrál prenikal až do kostí. Ponúkla som Kati miesto na lavičke. Mlčky si prisadla, chytila ma za ruku a zadívala sa na olivovník.

– Škoda, že tu nemôžeš zostať o deň či dva dlhšie, – zašepkala. – Chodíš tak zriedkavo...

Zhlboka som sa nadýchla. Zaplavila ma ďalšia vlna smútku.

– Máš pravdu, veľmi mi to chýba. Lenže ty vieš, že som prišla iba kvôli ockovi a mame, nemôžem byť dlhšie preč.

– To znamená, že kurzy sú plné, a to je dobre.

– Áno, dá sa to tak povedať.

– Vieš, kedy v lete prídeš?

– Presný dátum ti nepoviem, ale najneskôr cez víkend okolo štrnásteho júla. Čoskoro sa pustím do organizovania stáží a začnem rezervovať izby.

Odmietla som sa vzdať rodičovského domu na vidieku v Bonnieux, dedinke učupenej vysoko na úbočí Luberonu. V čase, keď rodičia stratili nádej, že sa im podarí mať dieťa, investovali úspory do úplnej ruiny – starého gazdovstva, ktoré potrebovalo kompletnú

rekonštrukciu – a ironicky ju nazvali bastidou, statkom. Rozhodli sa odísť z mesta a usadiť sa tam. Bláznivý projekt mal byť ich dieťaťom, ibaže ako áno, ako nie, nakoniec prišlo aj na fľaše s mliekom a prebaľovanie. Všetky moje spomienky sa spájali s domom, rodičmi a Kati. A keď ockovi bolo jasné, akej celoživotnej vášni nenávratne prepadla jeho dcéra, prerobil nevyužitú starú sýpku na tanečné štúdio, ktoré v ničom nezaostávalo za profesionálnymi. To, že si v dome vzali život, nijako neoslabilo puto, ktoré ma k nemu viazalo. Tam sa milovali, splodili a ľúbili ma a ich popol odpočíval pod ich olivovníkom. Ako by som mohla pripustiť, aby sa tej zeme a kamenných múrov zmocnili cudzí ľudia?

– Prešla si sa po dome? – spýtala sa Kati. – Všetko je v poriadku?

S manželom Matejom ma prichýlili vo svojom malom dedinskom dome zakaždým, keď som vo februári prišla navštíviť olivovník svojich rodičov. Bolo by zbytočné a príliš náročné sprevádzkovať dom na dvadsaťštyri či štyridsaťosem hodín. Zbožňovala som u nich strávené chvíle, presiaknuté nehou, pokojom a pohodou. Obaja mali dar robiť druhým dobre. Jediným gestom či nenápadnou, hoci aj úplne drobnou pozornosťou vedeli potešiť aj to najzranenejšie srdce. Pred piatimi rokmi sa im narodil synček, na ich spôsobe života sa však nič nezmenilo. Iba čo ich otvorenosť a veľkodušnosť voči ľuďom, ktorých mali radi, získala nový rozmer. S pokojom v srdci som počúvala ich rozprávanie o jednoduchom živote späťom s prí-

rodou, ktorá bola pre mňa symbolom čistoty. Kati bola včelárka a Matej mal lesnícku firmu.

– Myslím, že zimu znáša dobre, – odvetila som.

– Poznáš svoj dom... Len čo sa oteplí, budeme ho pravidelne otvárať a vetrať.

– To je od vás milé, ale máte dosť vlastných starostí. Nestrácajte čas...

– Akoby si nevedela, že to pre nás nie je nijaká starosť...

Vstala a ponúkla mi rameno. Bol čas.

– Ak chceš chytiť vlak, musíš ísť.

Zhlboka som sa nadýchla, aby som si dodala odvahy. Pustila som jej ruku, podišla k *olivovníku* a rozlúčila sa s ním. Priložila som naň dľaň, pohladila ho, pritisla k nemu líce.

– Mami, ocko, ľúbim vás. Dovozenia v lete...

Celou cestou sa nám s Kati nezatvorili ústa. Bolo to také babské trkotanie, čo pomáha prekonať svetobôľ a prázdnotu, ktorá nás každú chvíľu mohla pohltiť. Mali sme svoj rituál. Až po odbočku z rýchlostnej cesty sme veselo štebotali, ale keď sme sa priblížili k stanici a od nevyhnutnej rozlúčky nás delili posledné stovky metrov, stíchli sme. Zaparkovala pri požičovni áut a nechala motor bežať. Sama som vystúpila z auta, Kati ma nikdy neodprevádzala na nástupište. Ani jedna z nás sa nechcela pred ľuďmi rozplakať. Poďakovala som jej, poslala pozdrav Matejovi a kládla jej na srdce, aby na seba dávala pozor. Ona odvetila, že je šťastná, že sme sa videli, poslala pozdrav Aymerikovi, Sandrovi a Bertille a zaprisahala ma, aby

som sa, preboha, opatrovala. Posledný bozk na rozlúčku a vystúpila som. Vo dverách staničnej haly som sa zvrtila a s úsmevom jej naširoko zamávala. Dupla na plyn, zatrúbila a už jej nebolo. A potom na mňa doľahla ťažoba a predstavila som si Kati, ako žmurká, aby jej oči nezaliali slzy. Roky bežali. Bastidu som opustila pred vyše pätnástimi rokmi a svoje životné aj profesionálne šťastie, radosť a uspokojenie som našla v Paríži. Hoci som zostala silno pripútaná k rodnému Luberonu, nikdy mi nenapadlo, že by som opustila aktivitou prekypujúce hlavné mesto s jeho svetlami, predstaveniami a nočným životom, čo ma opantali. Jednako som pri odchode vždy cítila rovnaké pichnutie pri srdci a hrču v hrdle, zakaždým ma prevalcovala samota. Stále tu bola tá trhlina v duši, ktorá sa nikdy nezacelí. Smrť rodičov s tým však nemala nič spoločné. A samota sa vytratila, len čo som na stanici Gare de Lyon vystúpila z vlaku. Môj parížsky život ma znova vtiahol do víru, zlepšila sa mi nálada a s nadšením som sa vracala do školy.

Hoci sme kdesi vo vnútri stále cítili ochrannú ruku nášho mentora Augusta, pred piatimi rokmi sme sa so Sandrom a Bertillou do jeho tanečnej školy vrátili. Mala som dvadsaťpäť, keď som po niekoľkých rokoch vypadla z kolotoča predstavení na malých a stredných scénach. Na tie veľké som sa nikdy nedostala. Nebrala som to dosť vážne a chýbala mi disciplína potrebná na to, aby som prenikla k svätému grálu. Znechutená rokmi strávenými na konzervatóriu som začala cestovať, užívala si mladosť a ako správny dobrodruh som

bez štipky ľútosti zabuchla za sebou dvere do sveta akademického tanca. Iba vďaka rastúcemu znepokojeniu v maminých a ockových očiach som sa konečne pozrela pravde do očí a vzala svoj život pevne do rúk. Ak sa budem správať ako večná pubertiačka, nikdy zo mňa nič nebude. Bol najvyšší čas dospieť a urobiť z nich rodičov právom hrdých na svoju dcéru. Chcela som sa presvedčiť, či som schopná ďalej žiť pre svoju niekdajšiu vášeň, alebo ju budem chtiac-nechtiac musieť odsunúť bokom. Prišla som na Augustov prijímací pohovor. Poznala som ho z počutia, predchádzala ho povest' tvrdého, ale správneho chlapa. Po vyše dvadsiatich rokoch vedenia gigantickej školy sa rozhodol venovať už iba neprispôsobivým, vytŕčajúcim z radu a pomôcť im nájsť sa. Stres ma prinútil húževnato trénovať, ale moje vystúpenie bolo úplné fiasko. August ma napriek tomu prijal. Na jeho hodinách som stretla Sandra a Bertillu, ktorí sa neskôr stali mojimi kolegami.

Sandro v tom čase dorazil z Brazílie, aby na sebe tvrdo makal a zdokonalil sa. Veľmi dobre si uvedomoval svoj talent, ale chcel zostúpiť z piedestálu. Nakoniec zostal v Paríži natrvalo. Kamkoľvek sa pohol, všetci sa za ním otáčali predovšetkým pre jeho pleť farby medi a atletickú postavu, no len čo prehovoril, prvé slová a mäkký prízvuk človeka presvedčili, že za zovňajškom estéta sa ukrýva chalan obdarený neobyčajnou milotou, veľkodušnosťou a zmyslom pre humor v každej situácii. Keď sa jeho telo dalo do pohybu, vyžarovala z neho neskrotná sila a zmyselnosť. Na prijímačkách všetci uchádzači sledovali jeho choreo-

grafiu s otvorenými ústami a v duchu sa pýtali, ako sa sem dostal taký talent a najmä, čím by po jeho vystúpení ešte mohli zapôsobiť. August však asi odhadol jeho slabé miesta a prijal ho.

Bertillu prinútilo skúsiť šťastie zranené ego. Ako mladú mamu jednoročných dvojčiat ju vyrazili z tanečnej skupiny, v ktorej pôsobila niekoľko rokov. Keď nám opísala svoju situáciu, pozorne som si ju premerala, no ani na okamih som neuverila, že dôvodom vylúčenia mohol byť poklesok, ktorého sa dopustila. Bertilla bola ako tlejúca pahreba. Len čo táto na prvý pohľad zdržanlivá žena nedosiahla, čo chce a ako chce, na povrch sa predrala jej nekompromisná povaha. Mala som tú česť zažiť jej výbuchy hnevu. No keď začala tancovať, ťažko sme boli schopní pripustiť, že to je ten istý človek, ktorý nám pred chvíľou vyčistil žalúdok. Jej telo sa premenilo na najjemnejší nástroj, jediným pohybom vyvolala omračujúci pocit, postačujúci na to, aby sa človek odpútal od zeme.

Stali sme sa priateľmi a boli si vzájomnou oporou počas šialených rokov pod Augustovou láskavou taktovkou. Uvedomovali sme si, že nás vzal pod svoje ochranné krídla a upol sa na nás, občas sme dokonca nadobúdali dojem, že sme vyvolení. Jeho prístup k nám bol však o to prísnejší a jeho nároky na nás vyššie. Naše duševné rozpoloženie vôbec nebral do úvahy. Museli sme tancovať, tancovať a ešte viac tancovať, až do roztrhania tela. Dupal na nás, vôbec nás nešetril, chcel zistiť, koľko z nás môže vytĺcť, ustavične skúšal, kde sú naše hranice. Jeho krédom bolo prinútiť nás tancom vyzprávať príbeh. Očakával, že

vydolujeme a oslobodíme emócie zahrabané v najhlbších zákutiach našej bytosti. Nedoprial nám takmer žiadny odpočinok, jednako sme boli ochotní ruky-nohy si dolámať, len aby sme splnili všetky jeho nároky. Hoci jeho študenti boli rebelské povahy, nikto sa mu nikdy nevzoprel. So Sandrom a Bertillou sme ho požiadali o možnosť pridať si jeden ročník školy navyše. On však považoval svoje poslanie za splnené a našu požiadavku odmietol. Zároveň nám navrhol, aby sme na striedačku asistovali na jeho hodinách. Prenikali sme do jeho spôsobu vyučovania tanca, cítila som sa ako Alica v krajine zázrakov. August nás povzbudzoval, aby sme sa ako kandidáti pripravovali na získanie profesorského diplomu. Postavil nás tvárou v tvár realite. Vďaka nemu a jeho húževnatosti sme dreli ako kone a nakoniec sme ten zdrap papiera získali. A potom nás nechal vzlietnuť na vlastných krídlach. Každý z nás učil na inej škole, nikdy sme však jeden druhého nestratili z dohľadu, práve naopak. Ani s Augustom sme sa nerozišli, pravidelne sme sa uňho stretávali. Jedného dňa nám pri večeri odovzdal opraty:

– Som unavený, deti moje. Čoskoro to zabalím.

Bolo to, ako keď vystrelí. Vyskočili sme zo stoličiek, prekrikovali sa a snažili sa mu v tom zabrániť. Jeho rozhodnutie nám spôsobilo taký šok, že sme zabudli na úctivý odstup, ktorý sme voči nemu zvyčajne zachovávali.

– To stačí, – pokojným hlasom nás umlčal.

Jedným pohybom ruky nás vrátil na miesta ako poslušné deti.

– Ja s kurzmi končím, ale vy otvoríte svoje. Od začiatku budúceho školského roka budete školu viesť a budete v nej učiť. Prijmite, koho chcete, deti, dospelých aj starcov ako ja. Robte, čo chcete a čo túžite svojím umením prinášať. Ak odmietnete, kurzy sa s konečnou platnosťou skončia. Iba vám môžem odovzdať štafetu. Ste moje deti...

Hodnú chvíľu sme sa mlčky dívali na jeho spokojnú, dojatú tvár. Keď sme na seba pozreli, v Bertilliných a Sandrových očiach sa zrkadlili rovnaké pocity, aké som prežívala aj ja: strach, zodpovednosť, a tiež chuť pustiť sa do toho a urobiť z nášho duchovného vodcu hrdého otca. Cítila som, ako mi rastú krídla, nápady prichádzali jeden za druhým a prebúdžali sa vo mne nové túžby, nebola som schopná ich zadržať.

– Svoje rozhodnutie neolutujete, August. Môžete nám dôverovať, – prehovorila som ako prvá.

Škola nám v podstate dobre fungovala. Sotva sme oznámili zápis, kurzy sa naplnili. Na chodbách sa to len tak hmýrilo ľuďmi všetkých generácií. Striedali sa u nás trojroční drobčekovia aj starci, ktorých vek sa neprehrádza... Bertilla sa im prihovárala jazykom klasického tanca, my so Sandrom rečou moderného džezu, on navyše ovládal tance z celého sveta. Pritom sme v prípade potreby boli schopní poľahky zaskočiť jeden za druhého. Obe sály boli ustavične obsadené, dostávali sme haldy životopisov od profesorov, ktorí túžili s nami spolupracovať a pôsobiť pod Augusto-vou vlajkou.

~ ~ ~

Končila som hodinu s „dorastom“. Tie dospievajúce dievčatá som zbožňovala. Na začiatku hodiny prosíkali, aby som im povedala, akú choreografiu chystám na záverečné školské predstavenie. Nebola som schopná udržať svoje nadšenie na uzde a čo-to im predviedla. Vzápätí začali pišťať, aby som im ukázala všetko. Mali sme pred sebou dlhé týždne príprav a chcela som posunúť latku vyššie ako predchádzajúci rok. Dievčatá boli talentované a tvorili zohratú skupinu, z môjho pohľadu teda stálo za pokus pozdvihnúť úroveň predstavenia a zároveň, pravdaže, aj moje nároky na dievčatá. Za tých päť rokov sa niektoré pekne vypracovali. Vďaka vytrvalosti, trpezlivosti a láskavosti som v nich objavila aj tú povestnú iskru navyše. Bola som si istá, že sa nám podarí vytvoriť niečo pekné. Priala som si krásne finále. Väčšina z nich čoskoro opustí školu a moje kurzy. V sedemnástich bol pre ne tanec len voľnočasovou aktivitou. Pohltí ich študentský život a iné záujmy. Pred mojimi očami vyrastali a stávali sa mladými ženami. Usúdila som, že musím vzdať hold ich zanieteniu a talentu.

– Tak dobre! Ukážem vám to, dievčatá, – podvolila som sa s úsmevom.

Zatlieskali a s radostným vzrušením si posadali nabok. Zriedka som sa predvádzala, nechcela som ich svojimi rokmi praxe znechutiť. Bola som tu preto, aby som im odovzdala vedomosti, naučila ich pracovať so svojím telom a ovládať ho, hýbať a rozvíjať sa a dobre sa cítiť. Nastavila som do prehrávača skladbu *Čierna bunda* od Aarona, ktorý nám bude niekoľko ďalších mesiacov robiť spoločnosť, zverila ovládač

jednému z dievčat a postavila sa doprostred sály. Hľadila som očkom na svoj obraz v zrkadle, sklonila hlavu, znožmo a s rukami pri tele som dala znamenie a tóny piesne nás vtiahli do svojho rytmu. A potom som vzlietla. Moje telo sa vlnilo a vibrovalo príbehom, ktorý som chcela vyrozprávať. Túžila som po živote, energii a radosi. Myslela som na všetko, aj najnepatrnejší pohyb prsta bol v mojich očiach výrečný, hoci som ich podchvíľou zatvorila. Počas tých štyroch minút a tridsiatich piatich sekúnd malo aj najnenápadnejšie gesto moc vyslať silné posolstvo. Odrazu niekto zvýšil hlasitosť. Usmiala som sa. Medzi dievčatami stál Sandro. Začul, že sa v mojej sále niečo deje, nedalo mu to a vošiel. Na jeho vkus som príliš zriedka tancovala sama. Neomylne zareagoval na hudbu – tak dobre ma poznal – a presne vystihol okamih, keď mali moje kuriatka otvoriť všetky stavidlá. Mal nastať výbuch, chcela som, aby svojou energiou ovládli priestor, uchvátili divákov svojou slobodou a odniesli si ten pocit do života. Práve to som sa im snažila ukázať a zostala som prekvapená, akú radosť to prináša, keď sa človek odviaže. Potom sa v štúdiu opäť rozhostilo ticho a Sandro obdivne zahvízdal:

– Dobre sa zabávajte, dievčatá!

Žiaril a usmieval sa ako slniečko. Šepla som „ďakujem“, jeho pochvala bola vždy ako pohladenie na duši.

– Tak, poďme na to! – vyzvala som študentky.

Na ich tvárach som videla tieň pochybnosti.

– To dáte! Neposielam vás na porážku. Viem, že tú choreografiu zvládnete, – povzbudila som ich.

Opierala som sa o tyč, utierala si tvár a pozorovala svoje dievčatá. Tie potvorky ma za hodinu a pol úplne vyštavili, ale bola som spokojná. Nemýlila som sa, dievčatá hodenú rukavicu zdvihli. Pozrela som na hodiny a zatlieskala.

– Do šatne, dievčatá! Šup-šup!

– Dovidenia na budúci týždeň, Hortenzia!

Štebotajúc odchádzali. Využila som čas, a kým sa obliekali, ponáťahovala som sa. Dala som si záležať, aby som si uvoľnila všetky svaly. V nasledujúcich hodinách som chcela byť vo vrcholovej forme. Po strečingu som siahla po fľaši s vodou a doplnila tekutiny. Dievčatá vyšli zo šatne vyparadené ako lovkyne. Z kurzu bežali rovno na rande. Odprevadila som ich až k dverám, ale starosti s tým, čo budú robiť po mojej hodine, som si nerobila. To bola výhoda kurzov pre mládež a dospelých. Žiadne stráženie či čakanie na meškajúcu mamu. Rozlúčili sme sa a už ich nebolo.

– Poriadne si oddýchnite, srdiečka! – volala som za nimi na ulicu.

– Sľubujeme!

Na ich bezstarostnosti som sa musela usmievať ešte aj cestou do kancelárie, ktorá predtým patrila Augustovi. Nikdy sme nepochopili, prečo si nedoprial komfortnejší priestor. Miestnosť mala nanajvýš šesť štvorcových metrov, napriek tomu sa nám do nej podarilo vpratať stôl, tri stoličky, dva sekretáre, miniatúrnu chladničku a naše spomienky. Moji priatelia tam už boli. Sandro na svojom bidle – sedával na regáli so spismi – a Bertilla úradovala pri písacom stole. Tú nevďačnú úlohu sme si rozdelili my dve.

– Vyznáš sa v tom?

– Áno, ide to.

– Kašli na to. Zajtra to dokončím.

Sadla som si a začala si masírovať členok, ktorý mi už dlhší čas nedal pokoj.

– Zdá sa, že tvoja choroška je úplne geniálna.

– Neviem, ale dievčatám sa páči.

– Len sa nehraj na skromnú! To je smiešne! Ak mám byť úprimný, si úžasná a dúfam, že ideš do toho spolu s nimi. Bolo by škoda, keby si netancovala.

Mávnutím ruky som jeho poznámku zmietla zo stola.

– Už sa neviem dočkať, – pridala sa Bertilla.

Pohodlnejšie sa oprela a začudovane na mňa hodila očkom.

– Mimochodom, čo tu ešte robíš? Nemá sa náhodou dnes večer vrátiť Aymerik?

Mala som hlavu plnú tanca! Ako som na to mohla zabudnúť?

– Musím letieť!

Hneď som vyskočila zo stoličky, odstrčila Sandra a schmatla svoju darelku, starú tašku, ktorá ma nikdy neopúšťala. Skočila som do topánok, vklzla do kabáta a uviazala si šatku. So smiechom sledovali, ako na seba hádzem veci. Vyplazila som im jazyk.

– Čo sa rehocete? Nevideli sme sa desať dní!

– To sa nestáva často, – poznamenala Bertilla.

– Áno, našťastie... Ale tentoraz to mal zložitejšie, musel sa pre pracovné schôdzky presúvať z miesta na miesto, takže...

– Takže mu to dnes vynahradíš, – zaškeril sa Sandro.

- Ak sa stihnem pripraviť.
- Môžem ťa hodiť domov, ak ti to pomôže, tiež mám ešte niečo pred sebou, – oznámil nám, vypínajúc sa ako kohút na smetisku.

Podal mi motorkársku helmu. Prevrátila som oči, aby som sa nerozosišla. Sandro bol lámač ženských srdc. Bral všetky – mladé, postaršie aj všetky ostatné. Jeho zásadou bolo nikoho nediskriminovať. So svojím zvodným prízvukom nám pravidelne vysvetľoval, že každá žena je krásna, tajomná a žiaduca bez ohľadu na vek, obvod drieku či veľkosť podprsenky. Z času na čas sme sa s Bertillou pokúšali priviesť ho k rozumu, ale bol nepolepšiteľný.

Popiskujúc si melódiu z rodnej Brazílie sa na obitom skútri prepletal pomedzi autá. O necelú štvrt-hodinku sme dorazili ku mne. Keď som zosadla z jeho tátoša a podávala mu svoju helmu, nadvihol si priezor.

- Nechaj si ju, zajtra ráno sa po teba zastavím.
- Podarí sa ti vstať? – spýtala som sa s pochybovačne zdvihnutým obočím.
- Asi nemám na výber. Kedy začínaš?
- O desiatej.
- Ach, pravdaže. Zajtra ti prídu zlatíčka.

Usmiala som sa. Nemohla som sa ich dočkať. Už dva roky som spolupracovala s jedným fyzioterapeutom. Každý štvrtok dopoludnia sme sa venovali postihnutým deťom a pomáhali im rozhybať si telíčka. Robila som to takmer zadarmo a Bertilla nad tým škripala zubami, ale bolo mi to jedno.

– Tak zajtra... A vďaka za odvoz!

– Bež už! Láska nepočká!

Hvízdajúc pokračoval v jazde. Poklusom som vybehla šesť poschodí, ktoré ma delili od bytu.

Bývala som tam už vyše štyroch rokov. To hniezdočko pod strechou, ulitu, ktorú som si opravila a zariadila s pomocou svojich spoločníkov a Bertillinho manžela, som milovala. Kúpila som si ho z úspor, čo som si odkladala, odkedy som začala pracovať, a z peňazí, čo mi odkázali rodičia. V tom čase som za tým nevidela žiadne znamenie. Povzbudzovali ma, aby som podobne ako oni investovala do bývania, a trvali na tom, že mi s tým pomôžu. Keď som prvýkrát vošla do veľkej ošarpanej miestnosti s rozlohou štyridsať štvorcových metrov s malým balkónom medzi zin- kovými strechami okolitých domov, vedela som, že by sa im páčila a povedali by, že sa mi podobá. Celé dni som vyhladzovala steny a brúsila staré parke- ty. V obchodnom dome Ikea sme vybrali zariadenie do kuchyne a Sandro sa prvýkrát v živote pustil do montovania nábytku. To vysvetľuje, prečo mi dodnes chýbajú jedny dvierka na skrini. Kdesi som vykutra- la starý paraván z tridsiatych rokov, hodila naň biely záves, ktorý nežne podčiarkol sivobiele steny, a od- delila ním spálňu od zvyšku bytu. Na miniatúrnom balkóniku som zavesila dve krčmové žiarovky a po- stavila kvetináč, viac sa naň nezmestilo. Za pekné- ho počasia som do polotieňa mohla pristaviť skladací kovový stolček, ktorý po zvyšok roka čakal zasunutý za dverami.

Aymerik sa mal ozvať asi o hodinu. Zostávalo mi teda dosť času na prípravu. Tak veľmi mi chýbal! Jeho príchod zaženie aj zvyšky smútku, čo na mňa padol po návšteve olivovníka mojich rodičov. Nahá som prešla cez izbu, pustila hudbu a v sprievode príjemného hlasu Alicie Keys starostlivo vyberala spodnú bielizeň a čierne šaty s odhaleným chrbtom, ideálne na túto príležitosť. Nakoniec som spod postele vybrala sandále so šnúrkami na vysokých podpätkoch. Kašľala som na chladné počasie. Túžila som vidieť, ako v nich naňho zapôsobím. Poznala som ich účinok. Keď som vchádzala do kúpeľne, ozvalo sa pípnutie. Správa. Chvíľu som bojovala s rastúcimi obavami, ale keď som si ju prečítala, odľahlo mi: „Trčím v zápche, nemôžem sa po teba zastaviť, príď za mnou a ponáhľaj sa! Chýbala si mi... Bozkávam ťa. A.“ Spokojne som vkĺzla pod sprchu. Voda zo mňa odplavila zvyšky napätia, uvoľnila som sa. Nakoniec som na seba pustila prúd ľadovej vody, vzpružil ma a osviežil. Zabalená v osuške som sa starostlivo namaľovala a zvýraznila si sivé oči a pery. Zvolila som si jeho najobľúbenejší účes. Blond vlasy, ktorých prirodzenú svetlú farbu miloval, som zopla do ležérneho drdola, z ktorého dômyselne splýval jeden prameň. Skrášľovací procedúru som zakončila nanosením suchého oleja, po ktorom moja pokožka zostala zamatovo hebká. Poslednou bodkou bola kvapka parfumumu do výstrihu. Bola som pripravená.

~ 2 ~

Prišla som ako prvá, ale to ma neprekvapilo. Aymerik bol síce najporiadnejší muž, akého som poznala, jednako vždy meškal. Zakaždým mu zostal ešte posledný telefonát, posledný email, posledná krízová situácia, ktorú musel vyriešiť. Nemala som mu to za zlé. Vždy sa snažil dokončiť čo najviac vecí, skôr ako sme sa stretli, aby nás nič nerušilo. Čašník nás už dobre poznal a zaviedol ma k nášmu obľúbenému stolu vo výklenku. Z pokojného miesta, ako stvoreného na zvítanie po dlhom odlúčení, sme schovaní pred zrakmi ostatných všetko videli. Čašník sa po chvíli vrátil a priniesol mi koktail.

– Ešte som si nič neobjednala. Počkám naňho.

– Pred chvíľou telefonoval a poprosil ma, aby som vás radšej hneď obslúžil. Vraj mu to ešte nejakú chvíľu potrvá.

No, čo som hovorila?

– Ďakujem pekne.

Prešla necelá štvrťhodinka, tretíkrát som si upila z pohára, keď sa vo dverách reštaurácie s telefónom priuchu objavil Aymerik. Z mimoriadne napätého výrazu a ruky tuho stískajúcej mobil som vyčítala jeho nedočkavosť a sústredenie. Zasnená a šťastná som naňho s potešením hľadela. Mal dar vyzerat' sexi aj v pracovnom obleku čerstvo kúpenom v obchode *Printemps de l'Homme*. A nebolo to iba v jeho celkovom looku ani mužnej postave. Svojou charizmou prežiaril celú miestnosť. Aymerik robil dojem aj svojou nevťieravou sebaistotou. Každý, kto ho spoznal, vycítil, že sa mu podarí všetko, do čoho sa pustí. Napriek tomu som uňho nikdy nevybadala úmysel druhých zdeptať. Jednoducho vedel ukázať, že v tom, čo robí, je najlepší, ničoho sa nezľakne a tvrdou prácou, pevnou vôľou a odvahou prekoná všetky prekážky.

Naše oči sa stretli. Tvár mu znežnela, priložil si dva prsty na pery a poslal mi vzdušný bozk. Po chvíli zložil... Konečne. Skôr ako si s ľahkým úsmevom dravca prisadol, pohľadom preletel celú miestnosť. Sedela som nepohnute, až kým nepodišiel celkom blízko. Nastavila som mu krk. Pobožkal ma, naskočili mi zimomriavky. Sadol si oproti mne. Mal svoj nemenný rituál. Dlho na mňa uprene hľadel, akoby vo mne znova objavoval svoju Hortenziu. Zdalo sa, že sa pri tom vždy uvoľní. Milovala som tie chvíle, keď sa zo svojho sveta vracal ku mne. Mala som pocit, že som stredobodom jeho vesmíru, znova sa stával Aymerikom, ktorého som poznala len ja.

– Čo si riešil? Dúfam, že nič vážne.

– Nie... Skôr dobré správy, – odvetil s rozžiarenou tvárou a zábleskom vzrušenia v očiach. – Len netuším, kam to vtesnám vo svojom diári.

– A môžeš mi prezradiť, čo je to za novinku, ktorá ťa dostala do vytrženia?

Dal sa unieť ako vždy, keď bola reč o práci. Nechala som ho, aby mi podrobne vysvetlil, v čom spočíva nová príležitosť. Jeho rečnícky zápal ma pobavil.

Odrazu si uvedomil, že už pätnásť minút si kladie otázky a sám si odpovedá. Previnilo sa usmial a nádychol sa.

– Kašlime na to, neskôr sa k tomu vrátíme... Odtiaľ sme tu už iba my dvaja.

Nie celkom, lebo vzápätí sa znova objavil čašník s otázkou, čo si dáme.

– Ako bolo na juhu? – spýtal sa, keď sme sa znova ocitli medzi štyrmi očami.

Usmiala som sa trochu smutne.

– Kati s Matejom ťa pozdravujú a dúfajú, že sa v lete stretnete.

– Ja tiež. A čo rodičia?

– Urobila som, čo som potrebovala... Je to len ďalší rok bez nich.

Ponad stôl ma chytil za ruku a nežne ju pohladil.

– Tak rád by som tam bol s tebou.

– Viem. Ale nerob si starosti, je mi dobre. Mám za sebou skvelý deň v škole a teraz tu mám aj teba.

Bola to pravda. Bol pri mne a v tej chvíli mi k šťastiu už nič nechýbalo.

– Bol som dlho preč, – povzdychol si, keď si upil vína. – Veľmi dlho...

– To je pravda, ale naozaj si nemal na výber.

Pustil mi ruku, so sprisahaneckým výrazom sa oprel a vopil sa mi pohľadom do očí. Konečne sme tu boli iba jeden pre druhého. Bola som šťastná.

– V poslednom čase ustavične myslím na jednu vec. Bolo by dobré, keby si občas išla so mnou. To by bolo naozaj skvelé.

Potichu som sa zasmiala. Položartom som potriasla hlavou a prevrátila oči. Dôverne som sa k nemu naklonila.

– Aymerik...

Spokojne sa usmial, ale neušlo mi, že je zvedavý, čo na to poviem.

– Počúvam...

– Zdá sa, že zabúdaš, že mám svoj život, žiakov, kurzy...

A bolo po nálade. Na tvári sa mu objavil trucovitý výraz. Vždy keď sa takto zatváril, vyzeral ako rozmarné dieťa. Rýchlo sa však spamätal.

– Najhoršie na tom je, že sa mi ten tvoj život páči. Keď o tom hovoríme, dávno som ťa nevidel tancovať...

– V tom prípade budeš musieť prísť na koncoročné školské vystúpenie!

– Nechcem tak dlho čakať. Okrem toho som nepovedal, že chcem vidieť tancovať tvoje žiačky, kopu ďalších ľudí a teba... Teraz, dnes večer, ma zaujíma iba jedna osoba, ak chceš vedieť.

Vzdialenosť medzi nami sa skrátila, uprene sa mi zadíval do očí.

– Určite nájdeme príležitosť, aby si ma mohol vidieť skôr...

– Hovoriš mi z duše.

V dobrej nálade sa odtiahol na bezpečnú vzdialenosť.

– To bol ale nápad ísť na večeru do reštiky. Mal som prísť rovno k tebe.

– Máš akosi naponáhlo, – doberala som si ho.

Pevne ma chytil za zápästie.

– Chceš povedať, že ty nie?

Keď čašník odniesol prázdne taniere, Aymerik položil svoj obrúsok na stôl, pozrel na hodinky a naznačil, že zaplatíme. Pochopila som signály, ktoré vysielal, a hoci som sa na jeho netrpezlivosti zabávala, nebola som na tom o nič lepšie ako on. Vybral z vnútorného vrečka niekoľko bankoviek a podal ich čašníkovi.

– Budúci štvrtok, ten istý stôl, – pripomenul mu vo dverách.

– Môžete s tým rátať! Prajem vám pekný zvyšok večera.

– Ďakujem, – odvetila som.

Aymerikova ruka mi pomaly skĺzla po chrbte a zastavila sa v priehlbínke na krížoch. To pohladenie ma zelektrizovalo. Túžba, ktorá mu blčala v očiach, ma rozpálila. Naklonil sa ku mne, aby ma pobožkal, v poslednej chvíli sa však odtiahol.

– Zahrávaš sa so mnou, – zašepkala som.

– Aj so sebou... Poďme.

Sotva sme prekročili prah bytu, šaty boli preč a naše vysmädnuté telá sa spojili v jedno. Premohla nás nedočkavosť. Od chvíle, keď sme sa stretli, to medzi nami

iskrilo. Len čo sme sa ocitli vo vzájomnej blízkosti, zmocnila sa nás túžba. Aymerik, istý sám sebou a mocou, ktorú mal nado mnou, sa so mnou majetnícky miloval. Ohotne som opätovala jeho lásku, bezvýhradne som sa mu odovzdala. Čakanie nám dalo zabrať, stavidlá sa nezadržateľne otvorili, už nebolo cesty späť. Nemohli sme sa jeden druhého nasýtiť.

– Bol som naozaj dlho preč, – zadychčane zašepkal s tvárou zaborenou do môjho krku.

– Máš úplnú pravdu, – súhlasila som a rukou mu vošla do vlasov.

Obrátil sa na bok a uväznil ma v svojom náručí. Dlhو sme mlčky ležali v tesnom objatí. Sústredene som počúvala tlkot jeho srdca.

– Nemohol by som žiť bez teba, – šepol napokon trochu smutne.

Pozrela som sa naňho, pohladil ma po líci. Poznala som ten pohľad, predzvesť blížiaceho sa odchodu. Clivota, čo sa ma počas troch spoločných hodín zmocňovala, vrcholila. Chabá nádej, že zostane pri mne, sa vytrácala. Sklamane som si vzdychla. Aymerikovi to, pravdaže, neušlo.

– Na budúci týždeň sa všetko vráti do starých kolají. A budeme mať viac času pre seba, Hortenzia.

Prikývla som, jeho pohľad som však nezniesla.

– V pohode?

– Áno... Ale kedy budeme môcť zostať spolu celú noc? Zdá sa mi, že som už roky nespala pri tebe.

– Mne tiež...

– Mohol si zostať... Aspoň dnes...

Prudko sa odtiahol. *To sa ti podarilo, Hortenzia.*

– Musím ísť.

Vedela som, že naliehať bola chyba. Zatvoril sa v kúpeľni. Pritiahla som si prikrývku a zostala som nehybne ležať. Izba plávala z šere, iba z jeho úkrytu presvital pod dverami lúč svetla. Počula som, ako sa otvorila jeho zásuvka a hodnú chvíľu tiekla voda. Keď vyšiel, bol čistý, síce nie úplne, ale aspoň závan mojej vône na jeho pokožke bol preč. Starostlivo sa obliekal. Dal si záležať, aby zahladil všetky stopy po našom spoločnom večere, ba zmietol zo saka aj niekoľko mojich vlasov. Stiesnene podišiel ku mne. Zachumlaná v prikrývke som si sadla.

– Robím, čo môžem, Hortenzia.

Viem.

– Viem.

Položil mi ruku na líce, pritisol sa čelom na moje. Hľadeli sme si do očí. Keď som sa naňho usmiala, vyzeral, že mu odľahlo. Nechcela som, aby odišiel v zlom.

– Už viem, čo urobím, aby si mi odpustil, – oznámila som mu.

Zvraštil obočie, očividne v obavách, čo bude nasledovať. Nevydržala som dlhšie a vášnivo ho pobozkala. Ani on nevládal odolať a silno si ma privinul. Vzápätí však bozk prerušil.

– Bež, – prepustila som ho.

Šťastne sa usmial a vstal. Môj bozk mu zlepšil náladu. Pohľadom sa ešte raz skontroloval a odišiel.

– Aymerik?

– Prosím?

Obzrel sa ponad plece.

- Pošleš mi správu, keď dorazíš?
- Pravdaže... A ty nezabudneš?
- Neboj sa.
- Uvidíme sa v pondelok.

Zabuchol dvere. Počúvala som, ako letí dole schodmi. Keď všetko stíchlo, vyhrabala som sa z postele a pripravila sa na spánok. Znova som si ľahla, mobil nechala na dosah. Po polhodine pípol. Dostala som správu, na ktorú som, ako zvyčajne, neodpovedala. Po nej som však už mohla pokojne spať. Aymerik prišiel v poriadku domov, bol vo svojom dome v dobrej štvrti na predmestí, so svojou ženou a deťmi.

Nikdy som si nevedela predstaviť, ba ani mi na um nezišlo, že by som raz mohla byť *tá druhá*, milenka, frajerka, tá, ktorá zostáva v tieni. Nebola som z tej situácie nadšená, práve naopak, ale Aymerik mi pred tromi rokmi vpadol do života ako blesk z jasného neba.

Od smrti mojich rodičov ubehol jeden rok. Stále som sa z toho nespamätala, bola som precitlivená. Často som po večeroch zostávala v škole sama a tancovala som. Zvyšný čas som klamala telom, nedala navonok nič znať, aby som neznepokojovala Bertillu, Sandra, Augusta a Kati, ktorí sa ma snažili držať nad vodou, aby som sa neutápala v smútku. Netušili, aká som stratená, ako zúfalo netuším, čo si počať so životom. Spolu s rodičmi som prišla o všetky oporné body. Bol najvyšší čas, aby sa moji priatelia vrátili k svojim životom a prestali si robiť o mňa starosti. A tak, keď

som cítila, že mi bolesť zo straty otca a mamy prerastá cez hlavu, tancovala som, aby som sa jej zbavila, odreagovala sa, dotkla sa svojej podstaty a znova sa našla. Dala som sa unášať rytmom hudby a svojho tela a nesmierne sa mi uľavilo. Bosá, s privretými očami a nevnímajúc okolie som krúžila v priestore tanečnej sály. V ten deň, keď hudba stíchla, zostala som nehybne stáť uprostred miestnosti, lapala po dychu, vychutnávala si pocit úplného uvoľnenia a na okamih som vypustila z hlavy všetky temné myšlienky. Za mojím chrbtom si niekto odkašľal. Zvrtla som sa a uvidela neznámeho muža. Zdalo sa, že nie je vo svojej koži, jednako predou mnou neuhol pohľadom, ani sa nepokúsil ujsť. Hneď som si pomyslela, že nie je na zahodenie. Naozaj vôbec nebol na zahodenie.

– Dobrý večer, – pozdravila som ho a podišla o kúsok bližšie. – Môžem vám nejako pomôcť?

Usmial sa. Iba spôsob, akým si prehrabal vlasy, prezrádzal, že je v rozpakoch. Myslím, že tak nejako by mal vyzeráť ideálny zať. Vkusne oblečený, so zmyslom pre módne detaily. Tvár chlapčiska pristihnutého pri čine. Na zožratie.

– Ehm... Asi áno... Dobrý večer... Hľadám nejakú Hortenziu...

Bolo to v júli a ja som mala Vianoce. Hľadal ma.

– Stojí pred vami. Ale... my dvaja sa poznáme?

– Myslím, že by som o tom vedel, – zamumlal.

Krátko sa zasmial, akoby len tak mimochodom, pre seba, a začal kutrať v taške.

– Našiel som vonku vašu kabelku, – povedal a podal mi ju.

Hodnú chvíľu som sa nezmohla na slovo, iba som naňho omráčene civela.

– Nepatrí vám? – znepokojil sa.

Strhla som sa.

– Ale áno! Ibaže som si vôbec nevšimla, že som ju stratila.

Prešla som vzdialenosť, ktorá nás delila, a chcela si vziať, čo mi patrí. Zatváril sa prekvapene. Vycítila som, že mu dlhujem vysvetlenie.

– Mám ťažšie obdobie a som trochu roztržitá.

– A to je možno slabé slovo! Viete, aká je ťažká? To, že dámska kabelka ukrýva svoje tajomstvá, je v poriadku, ale toľko?!

– Dúfam, že vám neodtrhla ruku.

Obaja sme sa zasmiali, úplne spontánne, pritom si hľadeli do očí. Všimla som si jeho jamky na lícach, znamienko krásy na krku, prenikavý pohľad, ktorý sa pristavil na prameni vlasov, čo mi visel na plece. Stíchli sme. Jeho prítomnosť mala na mňa nečakaný účinok. Srdce sa mi rozbúchalo, zakrútila sa mi hlava. Kedy som naposledy pocítila takú príťažlivosť? Napriek tomu som sa snažila vzchopiť.

– Je od vás naozaj milé, že ste kvôli tomu prišli až sem. Ďakujem pekne...

– Nemáte za čo.

Ten úsmev. Ako som mu mala odolať? Hoci to robil veľmi nenápadne, neušlo mi, že ma vyzlieka pohľadom. Páčilo sa mi to, chcela som byť s ním.

– Ak máte chvíľku, mohli by sme zísť do baru naproti na pohárik. Len sa prezlečiem a môžeme ísť.

Znova sa usmial, ale ja som odrazu mala dojem, že sa vrátil na zem. Cúvol, prešiel si rukou po tvári, akoby sa chcel prebrať. Vtedy som zbadala jeho obrúčku.

– Veľmi rád, ale...

Totálna nespravodlivosť, pomyslela som si.

– Pravdaže. Vyprevadím vás.

Bok po boku sme prechádzali školou, akoby nás neznáma sila tisla k sebe, takže sa naše telá tu a tam na okamih letmo dotkli. Pri dverách sme si dlho hľadeli do očí. A obaja sme v tej istej chvíli vyšli zo svojej bubliny. Podala som mu ruku. Jemne ju chytil do dlane. Pripadala mi taká mäkká.

– Ešte raz vďaka za kabelku... Ehm... Ani neviem, ako sa voláte.

Silnejšie mi stisol ruku, ja som jeho stisk opätovala.

– Aymerik.

– Ďakujem, Aymerik.

S rozčarovaným úsmevom si srdcervúco vzdychol a pustil ma. Nespúšťajúc ma z očí, urobil niekoľko krokov vzad. Potom akoby zlostne pokrčil plecami a zvrtol sa na päte. Sledovala som ho pohľadom, až kým sa mi nestratil za rohom. Predtým ako zabočil, sa ešte raz obzrel.

V nasledujúcich dňoch som nemyslela na nič iné, iba na Aymerika, o ktorom som okrem toho, že je ženatý, nevedela vôbec nič. Pri spomienke na naše stretnutie som prestávala vnímať, čo sa dialo okolo mňa, bola som ako v sne, chcelo sa mi lietať a všetko hodiť za hlavu a oslavovať. Mala som pocit, že som znova našla niekdajšiu radosť zo života, a rieše-

nie všetkých pochybností, starostí a plánov do budúcnosti som odložila na neurčito. Tých niekoľko minút v jeho prítomnosti bolo ako pohladenie na duši, a to napriek tomu, že som bola presvedčená, že ho už nikdy neuvidím. A predsa... O týždeň v prestávke medzi dvoma kurzmi prišla za mnou do sály Bertilla a oznámila mi, že ma hľadá nejaký chlap. Hneď som si naňho spomenula, zároveň som sa však v duchu zahriakla. To bolo to posledné, čo by som potrebovala. A vôbec, niečo také nebolo možné. Lenže keď som ho uvidela nervózne chodiť hore-dole po chodbe školy, srdce mi mimovoľne poskočilo v hrudi. Aj on ma zbadal a tvár sa mu rozžiarila.

– Pokiaľ viem, Aymerik, dnes som nič nestratila.

Prešli sme vzdialenosť, ktorá nás delila. Mlčky zastal a iba ma hltal pohľadom.

– Čo tu robíte? – zašomrala som. – Potrebujete informácie o tanečných kurzoch?

Pridusene sme sa zasmiali.

– Moja dcéra už chodí inam a verte mi, že to ľutujem.

– Ja nie...

Zabodol sa do mňa pohľadom.

– Chcete povedať, že som sem radšej nemal chodiť?

– Nie, nemal. Nie je rozumné strácať tu so mnou takto popoludní čas...

– Ja viem, ale...

Prerušil ho Sandro. Začala sa mi ďalšia hodina, a tak ma zháňal ako o život. Nespustila som Aymerika z očí, iba som Sandra poprosila, aby žiakom povedal, že o chvíľu prídem. Nechcela som, aby odišiel,

ale nemali sme inú možnosť. A tak som ho chytila za ruku a viedla k dverám. Díval sa na mňa, v očiach pani-
nika, ale ja som sa ovládla a povedala mu:

– Aymerik, bude lepšie, keď odídete. Som si istá,
že vás dnes večer doma čaká vaša krásna rodinka.

Neveriacky cúvol, ale ja som pridala posledný kli-
nec do rakvy.

– Tak to v živote chodí. Občas prídu náhodné
stretnutia, ktoré musia zostať iba náhodnými stretnu-
tiami.

– Keby to bolo také ľahké, – zahundral.

– Nepovedala som, že je to ľahké.

– Priznajte sa, mysleli ste na mňa aspoň trochu?

Usmiala som sa. On tiež.

– Hortenzia, budete ma považovať za blázna, ale
nie som schopný pracovať ani rozprávať, nemôžem
spávať a ďalej normálne žiť. Myslím iba na vás. Vyhľa-
dal som si všetky dostupné informácie o vašej škole
v nádeji, že sa o vás niečo dozviem. Chcem vás spo-
znať. Chcem všetko vedieť. Neviem, ako sa mám zba-
viť myšlienok na vás.

– Preto ste prišli? Mysleli ste si, že keď ma znova
uvidíte, pomôže vám to?

– Potreboval som zistiť, či naše stretnutie bolo
skutočné, či sa mi to, čo sa medzi nami stalo, nepri-
snilo...

Podišiel ku mne a pritlačil ma k stene. Zdal sa mi
taký sebaistý, jednako som si všimla, že sa celý chveje.
Ani ja som na tom nebola lepšie. Vyschlo mi v hrdle,
podlamovali sa mi kolená.

– Vás to nezaujíma? – spýtal sa celkom potichu.

– Radšej nie... Predstavte si dôsledky...

– Domnievate sa, že som na ne nemyslel?! – pobúrene zvýšil hlas. – Zošalíem z toho! Ja nie som sviňa. Viem, že ma nepoznáte a nemáte dôvod mi veriť, ale nikdy som svoju ženu nepodviedol. Nie som sukničkář, a už vôbec nie romantik. Láska na prvý pohľad podľa mňa patrí do ružových románov, nie do skutočného života. A pozrite. Stretol som vás a neviem, čo s tým.

– Zabudnite na mňa.

– Prijmite pozvanie na večeru. Alebo aspoň na drink. Napokon, vy ste mi to prvá navrhli!

– Nezahrávajte sa... Ste ženatý, práve som sa dozvedela, že máte minimálne jedno dieťa, a stavila by som sa, že nie je jedináčik...

Potriasol hlavou. Roztrpčene som si vzdychla.

– Nechcem byť tá, ktorá vás zvedie zo správnej cesty, ani tá, ktorá za to jedného dňa bude kruto pykať. A cítim, že pri vás by sa mi to veľmi ľahko mohlo stať.

Pokúsila som sa ho odtlačiť. Zovrel mi ruky v dlaniach, splašený tlkot jeho srdca ma ohromil.

– Aymerik, prosím, nechajte ma na pokoji. Vážte si sám seba, svoju rodinu a... mňa.

Cítila som na tvári jeho dych. Dýchal prerývane rovnako ako ja.

– To nezvládnem, Hortenzia. Nie som schopný proti tomu bojovať, nechápem, čo je so mnou... Odpusťte mi...

Pobozkal ma. Proti sile jeho bozku som nemala zbraň.

Odvtedy prešli tri roky. Hrkúťali sme si ako dve hrdličky, spolu sme plakali aj sa smiali nad našou situáciou. Aymerik mi pomohol vrátiť sa do života. S ním som sa smiala, cítila som svoje srdce biť, jeho blízkosť ma rozpaľovala. Stačil jeho pohľad a cítila som, že žijem a som milovaná. Pritom som sa stala ženou, ktorá žobere o lásku a čaká, bije hlavou do steny, keď jej milenec odíde k svojej rodine a nechá ju samu, ženou, ktorá sa občas sama sebe hnuší. Tak som si sama seba nikdy nepredstavovala, jednako sa mi to stalo. A z Aymerika sa stal odborník na pretváрку a dvojaký život. Zvládol to ako rodený organizátor. Vklzli sme do rutiny ako manželský pár. Stretávali sme sa vždy v pondelok a štvrtok večer, a keď nám to pracovné povinnosti dovolili, zašli sme spolu aj na obed. Aymerik to nazýval malým bonusom. Hotel sme čoskoro začali považovať za príliš vulgárne miesto pre naše stretnutia. Naša láska si predsa zaslúžila niečo lepšie. A tak zaujal svoje miesto a zanechával stopy nielen doma, ale aj v mojom byte, kde sme sa niekedy navečerali. Z času na čas u mňa strávil celú noc. V lete si to vždy zariadil tak, aby mohol za mnou prísť do bastidy. Dva dni absolútneho šťastia. Mala som ho iba pre seba, mohla ho na ulici držať za ruku, pobožkať ho, keď sa mi zachcelo. Nič nebolo zakázané. Poznal a obľúbil si mojich priateľov a oni, hoci mali o mňa isté obavy, mu to rovnakým spôsobom oplácali. Naš vzťah mal, pravdaže, aj tienisté stránky. V jeho svete som neexistovala. Nikto z jeho priateľov a známych netušil, že žijem. Vo chvíľach úzkosti som myslela na to, že keby sa mu niečo stalo, nikdy sa to nedozviem. Nikto mi nepríde po-

vedieť, že nie je v poriadku, že sa ocitol v nebezpečenstve alebo niečo horšie... Aymerik nechcel nič riskovať a napriek môjmu naliehaniu jednoducho odmietal kúpiť si druhý telefón alebo komunikovať pomocou dohodnutých šifier. Mala som striktný zákaz volať mu, posilať esemesky či odpovedať na jeho správy. Nikdy som mu nesmela nič darovať, ani si vložiť do peňaženky spoločnú fotku, hoci jednu som stále nosila pri sebe. Spočiatku som si myslela, že to budem vedieť ukončiť, ale čoskoro som toho už nebola schopná. Šialene som sa doňho zamilovala. Postupom času sme sa úplne zamotali do našich citov a vzťahu, ktorý mi občas pripadal, akoby ním v skutočnosti ani nebol. Vyčkávala som. Na čo som čakala? Keď sa to tak vezme, na nič svetoborné. Nadalej som zostávala *tou druhou*. Bola to daň za to, že ho mám. Musela som sa s tým naučiť žiť.

~ ~ ~

Sobotný večer ako každý iný. Bolo po polnoci. Po večeri v reštaurácii, ktorej majiteľom bol Bertillin manžel Stéphane, sme so Sandrom zašli do nočného klubu, kam sme roky chodievali. Opierajúc sa laktami o barový pult, sŕkala som prvé z nespočetného množstva daiquiri a pozorovala svojho kamaráta, ako sa vydáva na lov. Mal schopnosť prinútiť tancovať aj tie najtárbavejšie žienky a premeniť ich na pôvabné se-xice. Vždy mi trvalo dlhšie ako jemu, kým som sa odhodlala vstúpiť na parket. Vedela som, že keď raz začnem tancovať, zastavím sa iba preto, aby som do seba hodila ďalší drink, ktorý ma udrží v povznese-nej nálade. A v tej chvíli som si v duchu vždy kládla

otázku, či zostanem, alebo zdúchnem. Prečo som sa víkend čo víkend chodila takto likvidovať? Preglgla som poslednú kvapku koktailu, pohľad sa mi zahmlil a ušné bubienky vstrebalí dostatočnú nálož ohlušujúcej elektronickej hudby. Výborne. Bola som pripravená. Popraskala som si krčné stavce. Nehľadiac napravo ani naľavo, prešla som cez bariéru natriasajúcich sa tiel a vošla do stredu parketu. Od tej chvíle som to už nebola ja. Premenila som sa na pohyb a pot a ako odtrhnutá z reťaze som zabúdala na všetko, čo ma oberalo o pokoj v duši. Strácala som sebakontrolu. Bola som to ja vo svojej čírej prirodzenosti, nová, prázdna nádoba. Tancovala som ako zmyslov zbavená, slepá voči všetkému naokolo, dostávala sa do inej dimenzie, ktorá ma celú pohltila. Bol to tranz, ktorého som sa nevedela vzdať a ktorý mi dával iluzórny pocit, že som od všetkého slobodná. Občas som na tele pocítila dotyky cudzích rúk, návrhy neznámych mužov som však zakaždým nekompromisne odmietla. Jediný, koho som pri sebe zniesla, bol Sandro – záruka môjho pokoja a postrach lovcov omámených horúčkou sobotňajšej noci. Tancovať s ním ma naplňovalo nesmiernym potešením. Niekoľko minút, ktoré sme si dopriali, muselo na ostatných zapôsobiť ako demonštrácia sily. Dovolili sme profi tanečníkom v nás, aby sa bez zábran predviedli v celej svojej nádhere, a mali sme v sebe dostatočnú hladinu alkoholu, aby nám bolo jedno, čo si o tom myslia ostatní. V zábleskoch jasnozrivosti sa mi občas vybavila Aymerikova tvár. V tých chvíľach som si hovorila, že keby ma videl v takomto stave, bol by oheň na streche. Celkom

rada by som mu jednu takú malú lekcii uštedrila. A ako to už býva, často som sa ocitla v rade na toalety s mladučkými dievčinkami. Boli nehanebne svieže a zízali na mňa, akoby som bola jednou nohou v hrobe. Pri pohľade do zrkadla som ich posmešné pohľady pochopila. Šminky sa mi roztekali po tvári a nijako som nemohla odtajiť, že mám takmer štyridsiatku na krku. A čo som urobila? Zakaždým som siahla po ďalšom poháriku, ktorý mi pomohol zabudnúť na očividný rozdiel medzi nami a ukázať im, že pokiaľ ide o to, kto koľko znesie, poľahky ich strčím do vrečka.

Nedeľné poludnie. Jasné, mala som síce kondičku a z parketu som zliezla až nadránom, lenže vek neoklameš. Po takom záťahu mi štyri hodiny spánku na zotavenie jednoducho nestačili. A v tom bol rozdiel medzi mnou a dievčinkami, ktoré som predošlú noc v duchu vyzývala na súboj a ktoré boli o tomto čase už určite doružova vospinkané. Horko-ťažko som sa pozviechala z postele, rozťahla závesy a oslepená slnečnými lúčmi, veštiacimi koniec zimy, som bojovala s túžbou vrátiť sa do útočiska pod perinou. Z nohy na nohu som sa dovliekla do kúpeľne. Oprela som sa o umývadlo a zisťovala rozsah škôd. Vyzerala som naozaj otrasne. Pod očami sa mi černeli kruhy so zvyškami maskary, vrásky som mala hlbšie ako zvyčajne a sivú pleť. Ak som s tým chcela niečo urobiť, musela som sa čo najskôr osprchovať.

Bol nádherný deň. Otvorila som okno a prisunula k nemu stôl. Bolo ešte veľmi sviežo, ale možno ten chladný vetriček zaženie zvláštny pocit prázdnoty, kto-

rý sa ma zmocnil po prebudení. S vlasmi zabalenými v osuške som si dopriala výdatné raňajky plné vitamínov a rozhodla sa pre hĺbkovú očistu organizmu. Obliekla som si športový úbor, obula tenisky, vybehla z bytu a zabuchla za sebou dvere. So slúchadlami v ušiach som klusala po meste. Nesnažila som sa podávať výkony, hnala ma potreba vypotiť sa. V hudobnej bubline som nevníkala bolesť stuhnutých svalov priotrávených nočnými excesmi, tými rituálnymi excesmi, ktoré si o necelý týždeň zopakujem.

Napriek únave som bezpodmienečne potrebovala ísť úplne na doraz, zbaviť sa negatívnej a nezdravej energie a naladiť sa na pozitívne vlny. To sa ľahšie povie, ako urobiť. Bola som úplne mimo, vôbec som nevníkala okoloidúcich, akoby sa všetci Parížania niekam vyparili. Stala som sa osamelou bežkyňou bez mena. Všetky otázky a pochybnosti som hodila za hlavu. Cítila som, ako vo mne narastá neurčitá, neopísateľná úzkosť. Kedykoľvek a čoraz častejšie sa zákerne vynorila a ja som proti nej nebola schopná bojovať. Dobešla som do Luxemburských záhrad. Smäd ma prinútil dať si prestávku. U pouličného predavača som si kúpila fľašu vody. Našla som si pri fontáne miesto na sedenie a zakrátko som ju vypila. Lepkavý pocit v ústach, ktorý ma neopúšťal od chvíle, keď som vstala z postele, konečne ustúpil. Pohľadom som sa pristavila pri deťoch, ktoré si púšťali loďky. Pripadali mi milé, veď aj boli. Mnohí návštevníci sa dali uniesť krásnym počasím skorej jari a povyzliekali sa. Niektorí sa zajtra zobudia s poriadnou nádchou, slniečko je začiatkom marca zradné.

Tak ako soboty, aj moje nedele sa podobali ako vajce vajcu. Vždy som skončila ako divák, prizerajúci sa rodinám a priateľom spoločne tráviacim čas. A zakaždým som si v duchu kládla otázku, čo asi robí Aymeryk. Vybrala som z vrecka telefón a stý raz za víkend som si čítala esemesku, ktorú mi posielal každý piatok okolo siedmej večer, keď trčal v zápche na obchvate a ja som dávala poslednú hodinu tanca. Každý piatok mi napísal plus-mínus to isté: „Myslím na teba a chýbaš mi. Prajem ti pekný víkend a bozkávam ťa. Uvidíme sa v pondelok! A.“ Niekedy si neodpusťtil narážku na náš predošlý spoločný večer, písal, že zbožňuje moju pokožku, naše bozky, náš smiech. Nedele trávil doma alebo u priateľov obklopený svojimi deťmi. Hodil sa do roly vzorného otca rodiny, ktorým bezpochyby bol, a určite ho to naplňalo šťastím a radosťou. Pocítila som staré známe nedeľné pichnutie pri srdci. Aspoň to som poznala. Zriedka sme sa rozprávali o jeho rodinnom a ešte menej o manželskom živote. Netúžila som dozvedieť sa o ňom viac, to, čo som už vedela, mi bohato stačilo. Snažila som sa jeho *druhý* život držať čo najďalej od seba, aby som nepodľahla žiarlivosti a nedala sa prevalcovať pocitom viny. Jednako som mala kopu otázok... Naozaj mali so ženou vzťahové problémy? Tušila niečo? Ako často sa milovali? Bol aj pri nej taký výrečný ako pri mne? Chodievali spolu do spoločnosti? Túlil sa k nej a ovoniaval jej pokožku, predtým ako sa jej zahryzol do krku? Bol aj pri nej taký zábavný, nežný a trošičku autoritatívny? Predvádzal jej svoje vrtochy ako mne? Pretvaroval sa, aby si pred rodinou zachoval dobrú

povešť? Občas som sa, pravdaže, rozplakala, kričala som a mala sto chutí všetko okolo seba porozbijať. Mlčky čakal, kým ma záchvat prejde. Keď vycítil, že je po všetkom, povedal iba „ľúbim ťa“. A ja som za každým zostala znova namäkko.

Detský plač ma vrátil do reality. Bol najvyšší čas vrátiť sa, inak by som sa tam umárala až do večera. A tak som zabojovala sama so sebou a snažila sa prekonať nedelnú melanchóliu. Práve som sa odhodlávala pustiť sa behom domov, aby som sa úplne dorazila, ale zastavilo ma vibrovanie telefónu. Aymerik. Neveriaccky som civela na displej, takmer som nestihla zdvihnúť. Zo zvyku som opatrne, tíško šepla „haló“.

– Hortenzia, už som sa bál, že nezdvihneš.

Rozprával normálne, nešepkal, nezdal sa mi stiesnený, smutný ani zmätený.

– Všetko v poriadku? Čo sa deje?

– Nič zvláštne. Iba som ťa chcel počuť.

– Aha...

Zostala som z toho vykoľajená. Podobné telefonáty, navyše v nedeľu, by som spočítala na prstoch jednej ruky. Vnímala som iba jeho hlas, na okolitý svet som úplne zabudla.

– Čo porábaš?

– Som v Luxemburských záhradách.

– S kým?

Prejavil sa v ňom majetnícky inštinkt. Lenže tak ako som musela naňho čakať, aj on musel rátať s mojou nezávislosťou a slobodou. V takých chvíľach žiarlil, ale dobre som vedela, že som preňho tým väčšmi

sexi... Roztočila som sa. Vďaka jeho telefonátu som sa cítila ľahká ako pierko, potrebovala som to dať zo seba von. Oboma rukami som držala mobil, akoby to bol Aymerik, akoby som ho stískala, aby mi neodišiel.

– Úplne sama. Po včerajšom zátahu so Sandrom som si potrebovala dať poriadne do tela.

– Ach, jasné... A nikto ťa neobťažoval?

Musela som si priznať, že sa mi páci, keď žiarli. Nemal sa však čoho obávať. Iróniou osudu bolo, že som mu bola verná.

– No, keď sa na to pýtaš...

Odmlčala som sa. Vychutnala som si chvíľu napätia, potom som sa rozosmiala. Jeho majetnícky postoj ma naozaj pobavil. Nakoniec sa zasmial aj Aymerik.

– Je ti jasné, že ma tým dostávaš do vývrtky?

– Samozrejme, že mi je to jasné. Ibaže ty to zbožňuješ. A nehovor, že nie.

– Chýbaš mi, Hortenzia.

Zaplavila ma nekonečná vlna radosti. Usmievala som sa.

– Aj ty mne.

– Chcel by som byť s tebou.

Hlas mu potemnel od zadržovaného hnevu a znechutenia.

– Musím končiť, – ozval sa po chvíli mlčania.

– Chápem. Bozkávam ťa.

– Aj ja teba. Uvidíme sa zajtra.

Zložil. Krátky telefonát rozptýlil všetky moje čierne myšlienky. Zdalo sa, že Aymerik má šiesty zmysel, ktorým vycíti svetobôľ. Zmierená so životom som sa vrátila domov.

~ 3 ~

Pondelňajšie rána sme otvárali poradou. No... Porada je trochu silné slovo na označenie necelých dvoch hodínok, počas ktorých sme si posedeli pri káve, nikam sa neponáhľali a preberali sme problémy s plánovaním, rozvrhmi a v neposlednom rade aj prípravy na koncoročné predstavenie. Ten deň som pod vplyvom Aymerikovho prekvapivého telefonátu prišla v skvelejšej nálade a s jasnou predstavou o *programe porady*.

– Čauko! – zaštebotala som a hodila na stôl vrecko s dobrotami z pekárne.

– Si poklad! – pochválil ma Sandro a poslal mi vzdušný bozk.

– Vďaka, – bolo všetko, na čo sa zmohla Bertilla, a neodpustila si ani svoj povestný „prívetivý“ tón.

Mračila sa, náladu mi tým však poukaziť nemohla. Nebolo to u nej nič zriedkavé, už som si na to zvykla. Jednako som spýtavo hodila očkom na Sandra. Pokrčil plecami. Nevedel o nič viac ako ja. O chvíľu sme

už všetci traja so šálkou kávy v ruke a plnými ústami sedeli pri stole. Nečakala som a ujala sa slova.

– Takže, aby sme tento týždeň pekne odpálili, chcela som sa s vami rozprávať o letných stážach.

Pri predstave prázdnin v bastide som sa s úsmevom zahľadela do diaľky.

Letné stretnutia som zaviedla hneď v prvom roku po našom návrate do školy. Všetko som si sama organizovala: prihlášky, rezervácie izieb, rozdelenie účastníkov do jednotlivých ateliérov aj platby. Časť utržených peňazí putovala do pokladničky bastidy a slúžila na jej udržiavanie, druhá do školskej pokladnice. Účastníci stáží boli väčšinou scénickí tanečníci, ktorí prešli Augustovými rukami a teraz potrebovali znova na sebe popracovať v uvoľnenom, slniečkom prehriatom a priateľskom ovzduší. Počas prvých dvoch stáží nás hostili ocko s mamou. Nikdy nezabudnem, akí boli šťastní, keď videli svoj veľký dom plný tanečníkov a muzikantov. Prišla aj Bertilla a moji rodičia sa dokonca ujali opatery jej dvojčiat a s potešením si vyskúšali rolu starých rodičov. Po ich smrti som v tejto aktivite pokračovala. Mojm najväčším želaním bolo, aby z toho vznikla tradícia. Celá usadlosť sa premenila na tanečnú sálu. Samotné hodiny tanca prebiehali v štúdiu, ale kopu pohybových aktivít som preniesla do prírody. Večer sme sa schádzali pri bazéne, zabávali sa a žúrovali. Vždy sa našiel niekto, kto vytiahol gitaru alebo saxík. Hviezdnou nocou sa niesli tóny hudby. Bola som schopná až do úsvitu tancovať v záhrade bosá a s pohárom v ruke. Koľko východov

slnka sme zažili? Čas ubiehal v pokojnom tempe, každý stážista mal svoj rytmus v súlade s potrebami svojho tela alebo podľa toho, na čom chcel popracovať. Každý vstával, o kolkej chcel, podľa svojho denného programu. Ranné ateliéry pripadli Bertille, ani Sandro, ani ja sme ich nikdy nebrali. Bertilla ako vzorná matka rodiny bola ranné vtáča. Všetko sme zariadili tak, aby každý zažíval obyčajnú, bytostnú radosť z tanca. Naším cieľom bolo načerpať sily, oddýchnuť si, zregenerovať si telo, znova prežívať emócie ďaleko od tlaku pracovných povinností a ruchu Paríža. Dokonca sme zaviedli kurzy varenia. Prišiel Stéphane, chopil sa hrncov a tých, ktorí mali záujem, učil dať svojmu telu, čo potrebuje, aj prostredníctvom zdravej stravy. Už aby som tam bola! Čochvíľa začnem odpočítavať dni.

– Hortenzia! Hortenzia! Si tu?

Bertillin kategorický tón ma surovo vrátil naspäť do Paríža, na poradu. Pri pohľade na jej zachmúrenú tvár ma prepadla zlovestná predtucha.

– Prepáč, v duchu som už bola v bastide! – zvolala som natešene v nádeji, že ju nakazím dobrou náladou.

Z jej neprístupného výrazu som usúdila, že ešte nemám vyhrané.

– Pozri, to, že si spomenula letné stáže, mi prišlo práve vhod...

– Prečo? Máš pre mňa nejaké nápady alebo želania?

– Presne o tom som sa s tebou chcela rozprávať. Musíme byť rozumní... a zvážiť ich zrušenie.

Stiahlo mi hrdlo. Bertilla ma zradila, bez súdu vyslovila ortieľ. *Nad kým? Nado mnou...*

– Čože? Ale... ale prečo?

Nečakané rozhodnutie mi vyrazilo dych.

– Mrzí ma to, ale musíš ma pochopiť. Keď škola zostane po záverečnom predstavení celé leto zatvorená, nepôsobí to seriózne. Júlové stáže v dome tvojich rodičov sú, pravdaže, úplne geniálne, ale, medzi nami, nie je to profi. Väčšmi než čokoľvek iné sa na nich žúruje. Na to sme už pristarí.

Nedala mi šancu zareagovať a pokračovala.

– Valia sa na nás požiadavky na stáže v Paríži, mohli by sme získať veľmi zaujímavých a rôznorodejších poslucháčov a s tým spojený väčší prínos. Od začiatku sme vedeli, že to nepotrvá naveky...

– Áno, pravdaže... – šepala som.

– Neber to osobne, prosím. Skús sa na vec pozrieť z tej lepšej stránky, dobre? Netlačím na teba, pokojne si všetko premysli, a potom mi povieš, čo si o tom myslíš. Chcem, aby si vedela, že rátam s tým, že sa do nových letných programov zapojíš.

Čo si o tom myslím, Bertilla? Práve si ma obrala o jednu z vecí, ktoré ma robili najšťastnejšou. Hovorila si o trvaní školy, akoby si ju sama riadila, pritom jej vedenie bolo až doteraz kolegiálnou záležitosťou. Čo ti mám na to povedať?!

– Máš pravdu.

– Mohol by som v auguste prísť? – spýtal sa Sandro. – Tie krátke prázdniny v Provensalsku mi budú chýbať.

Neviem, kde som vzala silu usmiať sa naňho. Sandro totiž nevyzeral Bertilliným návrhom zaskočený. Zdalo sa, že mám problém...

– Som rada, že súhlasíš... Ak mám povedať pravdu, stáťe sú iba prvý krok. Chcela by som vám navrhnúť aj niečo iné, – mlela ďalej, očividne povzbudená tým, že som neprotestovala.

Čo to na nás chystá? Pripadala mi svojimi novými plánmi úplne nadšená. Nikdy som ju nevidela takú oduševnenú, úplne sa rozžiarila. Akým právom som jej mohla vziať vietor z plachiet? Hoci som mala sto chutí vykričať jej do tváre, čo si myslím, musela som si ju mlčky vypočuť.

– Sme samé ucho, – neochotne som ju povzbudila.

– Premýšľam nad tým, že by sme mali zamestnať ďalšieho učiteľa. Mohli by sme otvoriť viac kurzov a prijať viac žiakov.

Zostala som ako obarená. Až doteraz sme boli spokojní s tým, že sme fungovali v malom a zachovali štruktúru, ktorú sme vytvorili na začiatku. Nikdy, naozaj nikdy sme neuvažovali nad ničím iným, ani nad rozšírením školy.

– Nezdá sa ti, že sa do toho vrháš príliš rýchlo? Doprajme si čas všetko premyslieť.

Zatvárala sa zarazene.

– Hortenzia, už som sa s tebou pokúšala o tom rozprávať, lenže ty si naozaj ako víchor. Pri tebe je nemožné nájsť medzi kurzmi a... Aymerikom čas na vážny rozhovor.

Vyzývavo sa na mňa pozrela. Bola si veľmi dobre vedomá, že nemám nijaký protiargument. A tak som sa stiahla a naznačila jej, aby pokračovala.

– Máme pred sebou naozajstnú výzvu. Som si istá, že s našimi skúsenosťami by sme to zvládli ľavou zad-

nou. Päť rokov sme úspešne viedli školu, je čas pre-
radiť na vyššiu rýchlosť! Musíme to brať vážne a byť
ambiciózni, kvôli našim žiakom aj kvôli nám. Potre-
bujeme sa pohnúť z miesta, ukázať ostatným školám,
že sme tu a musia s nami rátať.

Oči jej svietili, v hlase jej znelo odhodlanie.

– Mne sa to páči! – nadšene vyskočil zo stoličky
Sandro.

– A čo ty, Hortenzia? Nič na to nepovieš?

Bertilla vôbec netušila, ako ma rozhodnutie zrušiť
stáže rozhádzalo. Mala som pocit, akoby ma niekto
tĺkol kladivom do hlavy a vbíjal ma čoraz hlbšie do
zeme. Jednako som musela zareagovať. Sandro a Ber-
tilla vždy mali väčšie ambície a schopnosť myslieť do
budúca ako ja. Možno prišiel čas trochu dospieť.

– To je geniálny plán! – prinútila som sa povedať.

– Naozaj? Skvelé! Obávala som sa, že to nepochopíš.
Premyslite si, ako by to podľa vás mohlo vyzeráť,
čoskoro sa k tomu vrátíme. Chcem kuť železo za ho-
rúca.

– V poriadku.

Sandro si pomädľil ruky. Bol pripravený vrhnúť
sa do práce. Ja som musela prekonať nechúť, naladiť
sa na všeobecné nadšenie a nájsť spôsob, ako sa na-
priek svojej sklúčenosti zmobilizovať. Napokon, mož-
no Bertilla predsa len nebola úplne vedľa.

Večer som asi hodinu vybavovala papierovačky a chys-
tala sa odísť domov. Bola som unavená a stále rov-
nako ubitá Bertillinými a Sandrovými plánmi. Bola
som ako-tak schopná zapájať sa do rozhovoru, naoko

predstierať nadšenie, ale veľmi dobre som vedela, že moja kamarátka nie je naivná, na to sme sa príliš dobre poznali. Musela som sa pozbierať a hlavne prísť na spôsob, ako sa do projektov naozaj zapojiť a nehrať divadielko. V tej chvíli som túžila len po jednom: stretnúť sa s Aymerikom a prísť na iné myšlienky. Tesne pred odchodom som našla v mobile neprijateľné hovory. V priebehu nejakých dvadsiatich minút sa mi snažil asi desaťkrát dovolať. Rozčuľovalo ma, keď mi to robil. Bolo mi úplne jasné, že nejde o život. Keď mal možnosť mi zavolať... predpokladal, že som automaticky na príjme. A tak vyvolával, až kým som mu nezdvihla. Nebral do úvahy, že aj ja mám svoj život a prácu. Tentoraz si však dal záležať a pri poslednom pokuse mi nechal odkaz: „Zavolaj mi naspäť, Hortenzia!“ Dost' lakonický odkaz. Jeho obsah bol však výnimočný: mám mu zavolať!

Zdvihol na prvé zvonenie.

– Ó, konečne! – natešene zatrlikoval. – Kde si?

– Trčím v škole. Prečo?

– Výborne! Máš tam nejaké šaty a topánky na podpätkoch?

– Niečo by som našla. Ale prečo sa pýtaš?

– O dvadsať minút sa po teba zastavím. Trochu si vyrazíme poza školu, predstav si. Užijeme si celý deň vo dvojici, len ty a ja, teda takmer, v Lille... Musím sa priznať, že tam mám na zajtra ráno dohodnuté pracovné stretnutie, ale na ten čas som ti objednal masáž. Ako sa ti páči môj plán?

Nezmohla som sa na slovo. Na únavu som si už ani nespomenula. Najradšej by som sa mu hodila